

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Allie Reynolds
SHIVER

Copyright © 2020 by Allie Reynolds
Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04022-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ALI RENOLDS

JEZA

Prevela Tatjana Bogunović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

Za moju mamu i tatu. Planinske ljude.

PROLOG

Opet je to doba godine. Vreme kada glečer izbacuje tela. Ogromna masa leda tamo gore je kao zaleđena reka koja teče suviše sporo da bi se i videlo. Skorije žrtve sudaraju se sa onim starijima u staklenim dubinama. Neke izbijaju na vrhu, druge kroz čeljusti, i ne postoji način da se zna ko će sledeći izaći.

Mogu proći godine dok se ponovo ne pojave. Čak decenije. Glečer u susednoj Italiji nedavno je bio na vestima kada je izrodio mumificirane leševe vojnika iz Prvog svetskog rata, zajedno sa šlemovima i puškama.

Ipak, ono što uđe na kraju mora izaći na videlo, pa sam svako jutro proveravala lokalne vesti.

Postoji jedno posebno telo koje čekam.

„Ehej?“ Moj povik odjekuje kroz betonsku pećinu. Poznata crveno-bela žičara čeka, ali u kabini operatera nema nikoga. Sunce je nestalo iza Alpa, nebo je ružičasto, ali u zgradi nije uključeno nijedno svetlo. Gde su svi?

Ledeni vetar šiba me po obrazima. Uvlačim se dublje u jaknu. Sada je period van sezone, a odmaralište se ne otvara još mesec dana, tako da nisam ni očekivala da rade ostale žičare, ali mislila sam da ova hoće. Kako ćemo se inače popeti do glečera? Jesam li pogrešila dan?

Bacam torbu za snoubord na platformu i izvlačim telefon da ponovo proverim mejl. *Znam da je prošlo dosta vremena, ali da li si za vikend okupljanja? Zgrada Panorama, glečer Dijabl, Le Roše. Sastanak na žičari, 17 časova. Petak, 7. novembra. K. x*

K kao Kertis. Da me je neko drugi pozvao ovde, izbrisala bih poruku bez odgovora.

„Jo, Mila!“

A evo i Brenta, skače stepenicama prema meni. Dve godine je mlađi od mene, sad mu je sigurno trideset jedna godina, a i dalje ima onaj dečački šarm – neobuzdanu tamnu kosu, rupice na obrazima – iako izgleda istrošeno i umorno.

Podiže me sa zemlje u medveđem zagrljaju. Čvrsto ga grlim. Sve one hladne noći koje sam provela u njegovom krevetu. Krivo mi je što nisam ostala u kontaktu sa njim. Ali posle onoga što se dogodilo... U svakom slučaju, ni on mene nije zvao.

Preko njegovog ramena naziru se oštri vrhovi, koji se nadvijaju u senci naspram sve tamnijeg neba. Želim li stvarno ovo da radim? Još nije kasno. Mogla bih da nađem neko opravdanje, da odem do automobila i vratim se kući u Šefild.

Neko se nakašlja iza nas. Razdvajamo se i posmatram Kertisovu visoku plavokosu figuru. Nekako sam očekivala da će Kertis izgledati isto kao i poslednji put kada sam ga videla. Skrhan tugom. Slomljen čovek. Ali naravno da ne izgleda tako. Imao je deset godina da to preboli. Ili uguši u sebi.

Kertisov zagrljaj je kratak. „Drago mi je što te vidim, Mila.“

„I meni.“ Uvek mi je bilo teško da ga pogledam u oči, jer je bio tako proketo lep – i još je – ali sada mi je još teže.

Kertis i Brent se rukuju, Kertisova koža je bleđa u odnosu na Brentovu. Doneli su svoje snoubordove; to me ne iznenađuje. Teško bismo se mogli popeti na planinu bez njih. Kao i ja, i oni nose farmerke, ali zabavno mi je što vidim okovratnike košulja ispod njihovih snoubord jakni.

„Nadam se da niste očekivali od mene da se svečano obučem“, kažem. Kertis me odmerava. „Biće u redu.“

Gutam pljuvačku. Oči su mu plave kao i uvek, ali podsećaju me na nekoga na koga ne želim da mislim. Nema ni one topline koju sam nekada osećala od njega. Zbog njega sam se dovukla nazad na mesto na koje sam se zaklela da se nikada neću vratiti. Već se kajem zbog toga.

„Ko još dolazi?“, pita Brent.

Zašto gleda u mene?

„Nemam pojma“, kažem.

Kertis se smeje. „Zar ne znaš?“

Koraci. Dolazi Heder. I ko je to? *Dejl?* Nema šanse – jesu li još zajedno?

Dejlova nekada divlja kosa je moderno ošišana, a pirsinzi uklonjeni. Njegove urbane skejterske patke čak i ne izgledaju kao da je u njima ikada vozio. Pretpostavljam da se hederizovao. Barem mu je dozvolila da ponese svoj snoubord.

Heder nosi haljinu – svetlucavu crnu – sa helankama i čizmama do kolena. Mora da joj je proketo hladno, čak i ako preko ima dugačku

parka jaknu. Dok me grli, osećam dašak laka za kosu sa njenih dugih tamnih uvojaka.

„Drago mi je što te vidim, Mila.“ Mora da je popila nekoliko pića pre nego što je stigla ovde, jer gotovo zvuči kao da to i misli. Njene čizme imaju potpetice od pet centimetara, što je čini skoro centimetar višom od mene, a to je verovatno i razlog zašto ih nosi.

Pokazuje prsten.

„Jeste li se venčali?“, kažem. „Čestitam.“

„Ima već tri godine.“ Njen džordi akcenat* je izraženiji nego ikad. Brent i Kertis tapšu Dejla po leđima.

„Nisi žurio da je zaprosiš, je li, brate?“, kaže Brent. Čini se da je i njegov londonski akcenat jači.

„Zapravo, ja sam zaprosila njega“, odbrusi Heder.

Vrata kabine žičare se otvaraju. Operater sa crnom kapom odmarališta povučenom preko čela premešta se iza nas. Proverava naša imena na tabli i gestikulira da uđemo.

Ostali prolaze iza.

„Jesu li to svi?“, kažem, odugovlačeći.

Čini se da operater misli tako. Nekako mi izgleda poznat.

Svi ostali su se ukrcali. Nevoljno im se pridružujem.

„Ko bi uopšte još mogao biti ovde?“, pita Kertis.

„Istina“, kažem. Bilo je nekoliko drugih koji su dolazili i odlazili, ali od naše prvobitne postave ostalo je samo nas petoro.

Tačnije, samo smo mi još na nogama.

Pogađa me talas krivice. *Ona nikada više neće hodati.*

Operater zatvara vrata. Naprežem se da mu vidim lice, ali, pre nego što sam uspela, on odlazi duž platforme i nestaje u svojoj kabini.

Žičara se pokreće. I ja, kao i svi ostali, opčinjeno zurim kroz pleksiglas dok letimo iznad vrhova jela, jureći sve bližu svetlost planine. Čudno je odozgo videti zemlju i travu. Zemlja je uvek bila prekrivena

* Džordi je nadimak za osobu iz oblasti Tajnsajd u severoistočnoj Engleskoj, a dijalekt koji koriste njegovi stanovnici u lingvistici je poznat kao tajnsajd engliš ili njukasl engliš. (Prim. prev.)

snegom. Tražim mrmote, ali verovatno još spavaju zimskim snom. Prolazimo preko litice i seoce Le Roše nestaje s vidika.

Dok ovako visimo u vazduhu, a krajolik klizi pored prozora, obuzima me najčudniji osećaj. Umesto da se penjemo uz planinu, kao da putujemo u prošlost. A ne znam da li sam spremna da se suočim sa prošlošću.

Prekasno. Ljuljajući se, žičara ulazi u srednju stanicu. Izlazimo, vučući torbe. Ovde je hladnije i biće još hladnije tamo gde idemo. Na vetru se vijori francuska zastava. Plato je pust. Na pola puta, braon i zeleno postaje belo: snežna granica.

„Mislio sam da će снег do sada biti već skoro do doline“, kaže Brent. Kertis klima glavom. „To su te klimatske promene.“

Zimi je ovo srce skijališta, sa ski-liftovima i tanjirima koji odlaze u svim pravcima, ali žičara sa kabinom danas jedina radi.

Halfpajp* je nekad bio tu, kraj te male kolibe. Dugi kanal u obliku slova U trenutno je samo blatnjava jarak, ali u sećanju vidim njegove netaknute bele zidove. Najbolji halfpajp u Evropi u to vreme, i to je ono što nas je sve dovelo ovde te zime.

Bože, sećanja. Naježila sam se. Mogu da zamislim nas kao mlade kako se gurkamo i smeujemo. Nas petoro.

I dvoje koji su nestali.

Ledeni nalet vetra kovitla mi kosu oko lica. Zakopčavam jaknu za snoubord do brade i žurim za ostalima.

Žičara će nas odvesti na skoro 3.500 metara. Glečer Dijabl jedno je od najviših skijališta u Francuskoj. Sjajne narandžaste kabine vise sa kabla kao božićne kugle. Kertis ulazi u najbližu otvorenu kabinu.

Heder vuče Dejla za ruku. „Idemo mi u svoju.“

„Ne, hajde“, odgovara Dejl. „Svi ćemo stati.“

Kertis pokazuje rukom. „Ima mnogo prostora.“

Heder deluje sumnjičavo i vidim u čemu je poenta. Te male kabine u teoriji mogu da prime šestoro, ali sa svim našim torbama biće tesno. A ne pomaže to što je ponela prokleti kofer.

* Rampa ili pista u obliku slova U koja se koristi naročito u snoubordu, skejtbordu ili rol-klizanju. Takmičari na halfpajp stazi izvode različite skokove, trikove, manevre... Ocenjuju se stepen težine i kvalitet skokova. (Prim. prev.)

Brent se savija da uđe. „Možeš da mi sedneš u krilo, Mils. Daj mi svoju torbu za snoubord.“

„Dejl može da ti sedne u krilo“, kažem. „Ja sedim ovde.“

Heder završava na Dejlovom kolenu, pored Kertisa, a Brent i ja nasuprot njih, zatrpani torbama. Dejl izgleda tako čudno bez svojih dredova. Nekada me je svojom nordijskom bojom podsećao na vikinga. Sada više liči na vođitelja kviza.

Brzo prelazimo visoravan. Ogromna praznina ispod nas. Zaboravila sam koliko je ovo područje ogromno. Ljudi ovde leti pešače, a staze krivudaju. Sigurno je prelepo – gomila alpskog cveća – ali danas možemo videti samo raštrkanu braon travu i kamenjar. Ni traga životu, nema čak ni ptica. Zemlja izgleda neplodna.

Mrtva.

Nema ničega. Kao san. Kao iščekivanje.

Kao da je nešto drugo gore. Gutam pljuvačku i teram misli.

Kertisovo koleno udara u moje dok zveckamo pored pilona. Deluje neobično tiho, ali to mogu da razumem. Ako je ovo teško za mene, njemu mora da je sto puta gore.

U pozivu to niko nije spomenuo, ali očigledno je zašto smo ovde. U vestima dan pre nego što je stigao njegov mejl:

Britanska snouborderka, nestala pre deset godina, nakon pravne bitke proglašena mrtvom u odsustvu.

Ni ostali sigurno nisu baš želeli da dođu ovde, ali kako smo mogli da odbijemo! Prirodno je da bi želeo to da obeleži.

Ispod nas je sneg, u sumraku blista ljubičasto. Daleko iznad su visoke litice po kojima je La Roše i dobio ime. Na vrhu se nalazi zgrada Panorama, tamna kocka nadvijena nad stene.

„Pa, kako si ovo uspela, Mils?“, kaže Brent.

„Šta to?“, kažem.

„VIP pristup glečeru. Vožnja privatnom žičarom i sve to. Prilično spektakularno.“

Zurim u njega. „Kako to misliš?“

„Ovo je period van sezone. Sigurno nije jeftino.“

„Zašto misliš da sam ja to organizovala? Kertis je to uradio.“

Kertis me čudno pogleda. „Izvini?“

Šta se ovde dešava? Izvlačimo svoje telefone. Poslednji put kada sam nosila telefon ovde, slomila sam ekran pri prvom spustu i dobila gadnu modricu na boku. Posle toga nisam se trudila da ga ponesem sa sobom.

Pokazujem im mejl koji sam dobila, a Brent mi pokazuje svoj. Njegova pozivnica je ista kao i moja, samo što je od M. i postoji i P. S.: *Ne znam gde mi je telefon. Pošalji mi mejl.*

„Pogledaj.“ Kertis pokazuje svoj mejl – identičan Brentovom.

Nikada nisam mogla da pročitam Kertisa. Je li ovo neka njegova šala?

Kabina zveckta dok prolazimo pored drugog pilona i uši mi se zapušavaju. Ovde počinje da bude strmo. Započeli smo dugačak, dugačak uspon do glečera.

Okrećem se prema Dejlu i Heder. „Šta piše u vašoj pozivnici?“ Dejl okleva.

„Da, isto kao i u tvojoj“, kaže Heder.

„Od M ili od K?“, pita Brent.

„Hm, M.“ Heder me pogleda.

Zašto mi se čini da laže? „Mogu li da vidim?“

„Izvini“, kaže Heder. „Izbrisala sam je. Ali bila je baš kao i njihova.“

2

Ne znam šta da očekujem na vrhu. Muziku? Sveće? Konobare sa poslužavnicima punim šampanjca?

Nema ništa od toga. Platforma je slabo osvetljena i pusta, kabina operatera prazna. Izvlačimo torbe. Sirena zavija, a kabina žičare se zaustavlja. Sigurno upravljaju njima odozdo, štedeći troškove osoblja, pošto su na sigurnosnim kamerama videli da dolazimo. Ali nakon zabune oko toga ko nas je pozvao, pomalo je jezivo, a po Hederinom namrštenom čelu očigledno je da i ona tako misli.

Brent gleda u mom pravcu. „Da zasad ostavimo naše stvari ovde?“

„Ne pitaj mene“, kažem.

Spušta torbe. Oklevam, a onda i ja bacim svoje. Ovde ionako nema nikoga da ih ukrade.

Stepenice su od rešetkastog metala za odlaganje čizama prekrivenih snegom. Dahćem dok se penjem na vrh. Ovde je vazduh razređen. Guram dvokrilna vrata i ulazim u zgradu Panorama. Udišem ustajali dim nagorelog drveta. Na trenutak moram da zatvorim oči. Jer to je, više od svega, bio miris mojih zima.

Kertis pritiska prekidač i osvetljava hodnik obložen drvenim pločama. Obično se ovuda provlači stalna povorka skijaša i snoubordera, pored ormarića za skije i iza glavnog ulaza na glečer, ali večeras je saslablasno tiho.

Kertis viče: „Ima li koga?“

Brent opet pogleda u mene i Dejla. Ponovo mislim na pozivnice. Je li neko od njih mogao ovo da organizuje? Ne, ne vidim kako. Kao što je Brent istakao, ovo je period van sezone. Vikend ovde gore sigurno košta hiljade u ovo doba godine. Zahvaljujući tome što ih pratim na mreži, znam da Kertisu dobro ide. To je sigurno uradio on. Ali zašto misterija? I jesu li ostali uključeni u to, ili ih je on nekako naterao da poveruju da sam ih ja pozvala?

„Sigurno je neko ovde“, kaže Kertis. „Hajde da pogledamo.“

Svi žurimo u različitim pravcima, kao deca puštena u zabavnom parku. Ovo mesto je lavirint. Usamljena zgrada udaljena kilometrima od svega, višenamenska prostrana struktura u kojoj je smeštena i Gorská služba spasavanja, kontrolna soba i sve ostalo što bi ovde moglo biti potrebno posetiocima i osoblju. Znam gde su restoran i toaleti, ali to je to. I da, jednom sam prenoćila u jednoj od malenih spavaonica – najvišem omladinskom hostelu u Francuskoj.

Trčim hodnicima, pritiskajući usput prekidače za svetlo. Mnogo je zatvorenih vrata. Neka su otvorena; druga nisu. Ova se otvaraju. Bože, ovo bi mogla biti spavaonica u kojoj sam spavala. Vlažan i plesniv miris pokreće sećanje. Brent je ispod mene na dušekú, krupnim rukama hvata me za bokove. Zurim u uski krevet. Zatim izlazim, čvrsto zatvarajući vrata za sobom.

Sledeća vrata dole je ormar za veš – grubi beli peškiri i istrošeni čaršavi naslagani na police od borovog drveta, smrad jeftinog deterdženta. Dalje, mirišem hranu i sigurno je tu kuhinja. Dva tiganja stoje na ogromnoj peći. Podižem poklopce. Mesna kaserola u jednom; pire u drugom. Još je toplo. To može biti naša večera, ali gde je ugostiteljsko osoblje?

Ugledam toalet i oprezno guram vrata, ali je prazan i mračan. Neposredno iza je podjednako mračan restoran, u kojem je smrad nago-relog drveta dovoljno jak da me tera na kašalj iako vatra nije zapaljena. Provela sam ovde sate zagrevajući prste šoljama kafe i sedeći dok napolju besne snežne oluje, ali sada su stolovi prazni, pa skrećem u sledeći hodnik. Ostali su sigurno na spratu, jer ih više ne čujem.

Još ostava; još zaključanih vrata. Prekidači za svetlo su na kratkim tajmerima i povremeno se isključuju pre nego što pritisnem sledeći, ostavljajući me u potpunom mraku, i moram da opipavam zidove da bih pronašla put. Tišina je jeziva. Ako bi neko iskočio iza jednih od ovih vrata, sigurno bih dobila srčani udar.

Napokon poznati prizor: glavni ulaz na glečer. Žurim ka njemu. U ovo doba noći sigurno niko nije napolju i vrata su verovatno zaključana, ali, ako nisu, želim da osetim taj ledeni vazduh. Toliko dugo je prošlo.

Otključana su. Vetar juri kroz otvor u visokom, nemilosrdnom vrisku. Zvuči neobično ljudski.

Zatvaram vrata i stojim tamo teško dišući. Znala sam da će ovo biti problem ako se vratim ovde. Previše vrata koja je bolje ne otvarati.

Saberi se, Mila.

U redu. Ja to mogu. Kad popijem nekoliko pića, biće mi dobro.

Na spratu imaju salu u kojoj priređuju venčanja i ostalo. Korisna zarada za mala odmarališta poput ovog, posebno van sezone. Videla sam je samo na slikama, ali verovatno su svi tamo jer sam ovde dole proverila.

Nailazim na stepenice. Na vrhu su teška požarna vrata, a vazduh na drugoj strani čini se još hladnijim. Slab miris. Poznat. Šta je to? Hederin parfem, možda.

Glasovi iza vrata sa desne strane.

Stop! Piše na znaku. Igra je počela. Telefoni moraju biti odloženi u korpu.

Uzdišem. Igra. Možda neka vrsta kviza, o snoubordu ili o onome čega se sećamo jedni o drugima. Nešto što će nas navesti da razgovaramo o starim vremenima. I upravo je to Kertisov stil, govori nam šta da radimo, ne želeći ništa što bi ga ometalo u onome što je planirao. Spuštam telefon u korpu. Osim...

Znak mi ponovo privlači pažnju. *Igra je počela*. Jednom sam izgovorila te reči... Ne. To je dovoljno česta fraza. Ne znači ništa. Ostavljam telefon na vrhu, gde već stoje četiri, i ulazim unutra.

Sala za zabavu prostire se nad planinom; debeli beli tepih ogleda se napolju u snegu, nameštaj je bele i srebrne boje i bez sumnje besmisleno skup. Tapacirane satenske stolice; stolovi od stakla i hroma.

Raskoš je u potpunoj suprotnosti sa rustičnim nameštajem ispod. Čak drugačije i miriše. Nema onog zagušljivog mirisa nagorelog drveta; zamenjen je mirisom sveže boje.

Čitav zadnji zid je u prozorima, bele baršunaste zavese vezane su sa strane trakama. Pogled je sigurno spektakularan danju, ali zasad je potpuni mrak. Ni svetla na vidiku. U našoj trenutnoj situaciji je jezivo, ali ovo je inače lepo mesto za venčanja.

Ako možete da zanemarite koliko je života ovaj glečer odneo.

I koliko tela još drži u sebi.

Ne misli na to.

Ovde je toliko hladno da vidim svoj dah. I vlažno. Soba verovatno nije korišćena mesecima. Ostali imaju piće. Usamljeno pivo stoji na obližnjem srebrnom poslužavniku – *kronenburg 1664*. Čaša je ledena. Nekada sam volela ove male flaše francuskog piva, slatkog i gaziranog. Nisam ga pila od poslednjeg puta kad sam bila ovde.

I dalje nas je samo petoro. Osoblje je sigurno u hodniku. Kertis ne prestano gleda u vrata. Šta je planirao?

Hederini manikirani nokti uvijaju se preko moje spuštene ruke. „Jesi li videla igru?“

„Koju igru?“

Odvlači me preko tepiha do visoke drvene kutije koja stoji na niskom stolu. Pored nje su olovke, kvalitetne krem koverta i kartončići.

I štampani, plastificirani list. *Ledolomac*. Ispis je ukrašen, kao redosled službe na sahranama. I venčanjima, podsećam se brzo.

Napišite tajnu, nešto o sebi što niko od ostalih ne zna. Ubacite je u kutiju. Izvucite kovertu jednu po jednu i pogodite ko je šta napisao.

Ponovo bacam pogled na Kertisa, zadovoljna time što se toliko potrudio, iako bismo bili srećni da smo se samo glupo ponapijali. Korača pored mene do prozora, trlja zamagljeno staklo i viri napolje. Ritmičnost njegovih pokreta uvek me je podsećala na gimnastičara i to se nije promenilo. I dalje je jednako moćno graciozan.

Potrebno mi je više alkohola pre nego što mu priđem, pa se umesto toga upućujem ka Brentu. Iznenađena sam pivskom flašom u njegovoj ruci. On nikada nije pio.

„Jesi li bio na snoubordingu u poslednje vreme?“ pitam.

„Idem jednom godišnje“, kaže on. „Svugde gde mogu da priuštim. I dalje mnogo skejtbordujem.“

„To mogu da vidim iz stanja tvojih patika.“

Njegove DC* patike su toliko istrošene na jednom prstu da mu vidim čarapu. DC ga je sponzorisao, ali pretpostavljam da je morao da kupi ovaj par. Dirnuta sam što je ostao veran brendu, ali takav je Brent.

Te zime imao je samo dvadeset jednu godinu, vitko telo i svu energiju tinejdžera. Sad se malo popunio. Teško je reći ispod široke odeće, ali i dalje izgleda da je u prilično dobroj formi. I dalje nosi farmerke na pola dupeta.

Njegov lep taman ten, koji je nasledio od oca Indijca, doneo mu je kratkotrajni uspeh u svetu modelinga pre nego što je započeo snoubord karijeru. Sada ga povremeno gledam na mreži, ali njegov profil na *Instagramu* ne otkriva mnogo. Želim da pitam da li se viđa sa nekim – ima li decu – ali možda me shvati pogrešno. Moram da znam da je srećan.

„Dakle, stvarno me nisi ti pozvala ovde?“ pita Brent.

„Ne“, kažem. „Rekla sam ti.“

* *DC Shoes* je američka kompanija specijalizovana za obuću za ekstremne sportove, uključujući skejtbord i snoubord. (Prim. prev.)

Susrećem Kertisov pogled sa druge strane sobe. Deluje... Uznemireno? Verovatno se pita gde je osoblje.

„Još voziš?“, kaže Brent, očigledno se trudeći da razgovor usmeri na sigurniju teritoriju.

„Ne, otkad sam otišla odavde“, kažem mu.

„Ozbiljno? Nijednom?“

„Zauzeta sam poslom.“ Vidim da je iznenađen. Tada je snoubording bio sve o čemu sam razmišljala i uvek sam zamišljala da ću to raditi i u dubokoj starosti.

Istina je da se bojim. Prestravljena sam kakva postajem zbog toga i čije bih živote još mogla da uništim. Onog trenutka kada zakopčam svoje vezove, ništa drugo nije važno.

Brent ne zna šta sam uradila, ne sve. Niko od njih ne zna.

I nameravam da tako i ostane.

3

Heder pljeska rukama tražeći pažnju. „Vreme je za *ledolomca*.“

„Au, umirem od gladi“, kaže Brent.

„I ja“, kažem. „Pronašla sam kaserolu u kuhinji.“

Heder se duri. „Biće zabavno. Možemo da jedemo i posle.“

Da li je uvek bila toliko iritantna ili se nakon udaje razgoropadila? Ispija ostatak vina. Možda je samo pijana.

Brent gunda, ali Heder deli kartice, olovke i kovertе. Ponovo gledam Kertisa, ali on prolazi pored mene i izlazi sobe.

„Šta bi trebalo da napišemo?“, pita Brent.

„Nešto sočno što niko drugi ne zna“, kaže Heder.

Grlo mi se suši. Ispijam pivo, ali je ono tako suvo da ga alkohol neće ispratiti. Znam to jer sam probala kad sam otišla odavde, pre deset godina.

Grickam kraj olovke, naprežući se da smislim nešto smešno što ću otkriti. I čujem Kertisov glas u hodniku. Ima telefon na uhu. Tipični

Kertis – tera nas da se odreknemo telefona, a zatim koristi svoj. Da li razgovara sa devojkom? Vidi me kako ga gledam i zatvara vrata.

Gledam u svoju karticu, ali previše mi je hladno i previše sam gladna da bih razmišljala ispravno. Na kraju samo pišem: *Imam mačku koja se zove Stejlfis**.

Brent je nestao. Stavljam svoju tajnu u kovertu i spuštam je u prorez na vrhu kutije. Odakle Kertisu ovakva kutija? Osim što je bela, potpuno se ne slaže sa ostatkom sobe. Slabašne stranice od šperploče loše su za-
lepljene i još gore obojene, i izgleda kao nešto što bi moj deda napravio.

Treba mi toalet. Ženski je prva vrata niz hodnik. Voda iz slavine je tako hladna da biste pomislili da će se cevi smrznuti.

Vraćam se u salu za zabave, Brent je nabavio veliku kesu čipsa. Uzimam punu šaku.

Klimam glavom na Brentovu jaknu za snoubord. „Da li ti *Berton*** i dalje daje stvari, ili si to morao da kupiš?“

Gricka čips. „Dobijam popust.“

„Bar nešto. Ja sam morala da kupim sebi potpuno novi komplet za ovo putovanje.“ Ližem so sa prstiju. Svu opremu za snoubord poklonila sam pre deset godina devojčici iz Francuske, koja je živela preko puta mene. Zaslužila je to više nego ja.

Kertis se vratio nakon telefonskog razgovora i seo na mesto pored prozora, okrenut leđima. Šta on to gleda? Nema šta da se vidi.

Dejl ulazi noseći još piva. Brent i ja uzimamo po flašu.

„Spremni za igru?“, kaže Heder.

„Samo trenutak“, kaže Kertis i ponovo se izvlači napolje.

Heder izgleda kao da će eksplodirati. Krijem osmeh. Skoro kao da je Kertis to učinio samo da bi je naljutio.

„Jesi li video nekog od osoblja?“, pitam Dejla.

„Ne“, kaže on. „Mislim da smo sami ovde gore.“

„Izgleda tako“, slaže se Brent.

* *Stalefish* – (snoubording/skejtboarding) zahvat u kome se spoljnom stranom ruke dodirne ivica pete. (Prim. prev.)

** *Burton Snowboards* je privatna kompanija koja proizvodi opremu za snoubordere. (Prim. prev.)